

Janko Samec:

Zimska.

Sem kupil kučmo belo
in zraven kóžuh siv,
in z njima sem veselo
šel preko vaških njiv.

In kakor sem korakal
čez mrzli beli sneg,
pred mano zajček skakal
je med grmovjem v breg.

Pa sem mu rekel tiho:
»Kam se ti, drug, mudi? —
Glej, da te boter Miko
pred puško ne dobi!«

Z ušesci je pomignil,
kot bi se nič ne bal;
podplate svoje vzdignil
še višje je od tal.

A ko čez plot je skočil,
je reklo v snegu: škrt! —
Zaman solzé je točil —
pobrala ga je smrt.

In ko sem prišel mimo
in videl ga na tleh,
sem v srcu čutil zimo
in imel solzé v očeh.

Anton Komar:

Purman.

Jezen kakor turški paša
po doorišču se ponaša.
Kakor strah se našopiri,
dere se, gondrá za štiri.
Koder teče tok Ohajo,
ga še divjega poznajo.
Smeje se mu deca plaha,
ko mu smrkelj s kljuna maha.

Saj ni Turek ta togota,
druga, bolj učena pota
volil si je k nam za božič.
Če poveš — glej, dam ti rožič —
za Misuri-Misisipi,
ueš mu dom v taistem hipi.
Naj z Ameriko se baha,
ko mu smrkelj s kljuna maha.

